

“Fascistă e mă-ta!”

sau ce poate să răspundă un simpatizant provita insultelor?

În termenii dualismului politic și filosofic clasic, mișcarea pro-vita nu este una „progresistă” (termen revendicat de Stânga), ci una conservatoare și pur „restauraționistă” - în sensul în care ea urmărește restabilirea echilibrului firesc al societății: guvernarea după legile dreptului natural, legi conform cărora viața umană este inviolabilă, în toate stadiile sale. Această poziție față de un echilibru rupt odată cu Revoluția franceză și spulberat complet la cea bolșevică îl includ, vrând-nevrând, pe simpatizantul sau militantul pro-life în vârtejul disputelor ideologice în care „Stânga” și „Dreapta”, în înțelesul lor original, sunt repere. În acest context, el este un „reacționar” și nu se poate situa decât la Dreapta.

De aici, una din cel mai des utilizate acuze ale pro-avortiştilor la adresa membrilor și simpatizanților mișcării pro-vita din întreaga lume este că aceștia ar avea un comportament extremist de dreapta, fascist, deoarece urmăresc să „îngrădească libertatea femeii de a alege” (deși nimeni nu poate alege pentru altul) și să conteste „dreptul la avort” (drept care nu există, în fapt, înscris nicăieri).

Dincolo de răspunsurile specific argumentate, de care mișcarea pro-life nu duce lipsă, filosoful conservator brazilian Olavo de Carvalho răspunde, indirect, la întrebarea cum - și dacă! - ar trebui în general persoanele de orientare conservatoare să răspundă la acuzele și invectivele adversarilor.

Întrebare: *Aș dori să vorbiți despre teama conservatorilor de a fi percepuți ca fasciști, extremiști. Dreapta are mereu în minte acest lucru: să nu fie percepută astfel, este mereu un defensivă. Se ferește de judecăți, de sentințe tranșante, oferă sprijin diferitelor cauze progresiste, deși acest sprijin este mai degrabă declarat. Cum se explică această tînjire după acceptare? Cum pot fi întăriți acești oameni, mai ales că aveți experiență de 20 de ani în acest război cultural?*

Olavo de Carvalho: Rădăcina cea mai îndepărtată a acestor lucruri este inversiunea timpului, în măsura în care toate criteriile de judecată morală și-au pierdut conținutul lor substantiv și s-au transformat în referințe temporale. Adică “e bun cine este în favoarea viitorului, așa cum îl cunosc presupușii stăpîni ai viitorului.” Dacă viitorul este socialismul, așa cum îl concep ei, tot ce e împotriva e rău, iar tot ce este pentru, e bun. Acest tip de raționament a pătruns atît de profund în cultura occidentală, încît chiar și cei care își spun conservatori nu mai sînt capabili să raționeze înafara lui. Atunci trebuie să se prezinte, la rîndul lor, ca și cum ei ar fi stăpînii viitorului, ceea ce implică faptul că trebuie să se arate mai socialiști decît înșiși socialiștii. Acesta este un semn clar de slăbiciune intelectuală.

Dacă nu ai capacitatea de a face critica profundă a fundamentelor proprii vocabularului, va trebui să cedezi în fața vocabularului adversarului și **vei încerca să pari că nu ești reacționar, că ești chiar și mai progresist decât adversarul tău, iar asta este în mod evident, o deviere de la centrul discuției. Este prostesc să îți închipui că toate chestiunile referitoare la bine și la rău pot fi judecate în funcție de progres sau regres**, chiar dacă am presupune că noi știm cu exactitate unde va duce progresul.

Această rețea de iluzii hipnotice, creată de vocabularul revoluționar, e primul lucru de care trebuie să scăpăm. Dacă ești deja sclav, intelectual vorbind, al acestei mentalități, este inutil să încerci să concurezi politic cu acești oameni.

Departați de a încerca să scăpăm de aceste judecăți, trebuie să ne arătăm disprețul față de ele. O putem face foarte simplu: nu acceptăm discuția în acești termeni.

Să vă dau un exemplu. Într-o anumită dezbatere, un individ m-a făcut fascist. I-am răspuns, "Fascistă e mă-ta!" El s-a prefăcut scandalizat și a spus "Aha, nu sînteți pregătit pentru o dezbatere democratică!" Eu i-am răspuns: "Cine nu este pregătit pentru o dezbatere democratică este mă-ta!" Atunci el a tăcut din gură și s-a mulțumit cu explicațiile mele.

Așa trebuie tratați acești oameni, pentru că ei își arogă privilegiul de a monopoliza insulta. A face pe cineva fascist și nazist este o insultă monstruoasă, iar ei au făcut din asta ceva obișnuit. Dacă un individ își arogă dreptul de a mă face fascist, el îmi acordă dreptul de a-l înjura, pe el cu toată familia lui, folosind ce termeni doresc. Dacă eu spun că mama lui e o prostituată, este mai puțin grav decât dacă l-aș face fascist. Recurgerea la insultă în aceste momente reasează lucrurile la locul lor, pentru că dacă mă faci fascist și nazist tu îmi atribui crime îngrozitoare, în timp ce doamna mama dumneavoastră nu făcea decât să își comercializeze favorurile sexuale fără să facă rău nimănui.

Aceasta este una dintre tehnicile prin care poți sparge această logică. Sigur, poți da și un răspuns mai intelectualizat, dar nu trebuie să îl dai acelui individ. **Explicațiile le poți da unui public care le merită.** De exemplu, putem să explicăm că nici un comunist nu are dreptul să facă nazist pe nimeni, pentru că nazismul nu ar fi ajuns niciodată un pericol pentru umanitate dacă nu ar fi existat ajutorul și stimulentele oferite de Uniunea Sovietică.

De cel puțin 30 de ani nu dau absolut nici o atenție la ce ignoranții cred despre mine, pentru că dacă eu știu despre ce vorbesc, dacă am studiat problema, de ce să mă las intimidat de un ignorant care are o părere proastă despre mine? Asta e o dovadă în plus că e chiar un ignorant.

De foarte mulți ani îmi pun următoarea întrebare: câți oameni vreau eu să mă placă? Oare am eu nevoie de dragostea întregii umanități? E clar că nu. Soția mea mă iubește, copiii mei mă iubesc, prietenii mei mă iubesc, câțelul meu mă iubește. E mai mult decât merit. De ce trebuie să mă supăr dacă o mulțime de ignoranți pe care nu îi cunosc, nu mă place? Cultura de astăzi face oamenii tot mai dependenți de aprobarea străinilor. Creează un fel de sclavie reciprocă. E o atmosferă infantilă, nu mai există oameni maturi, doar copii dependenți care au nevoie de aprobarea mamei. E o rușine! Nu ar trebui să fim așa.

De ce să ne temem de priviri răutăcioase, de rîsete cinice, ce rău real ne pot face aceste lucruri? Acestea au o putere magică, iar această putere se dezleagă în momentul în care nu îți mai e teamă de ele. (preluare de la www.InLinieDreapta.net)